

EESTI SKAUT

Sisuks:

Eesti on iseseisev ja jääb iseseisvaks
skm. R. Tõnuri.

Lahutamatud sõbrad
n. skm. H. Tammast.

Algame kolmandat ajajärku
skm. H. Michelson.

Vanametalli koguja
J. Ollik-Andevei.

Luuletisi Vabariigi aastapäevaks
n. skm. M. Jürna.

Noorte sõpradele
K. E. Sööt.

Mõned mõtted vagadusest skautide töös
skm. H. Haamer.

V ülemaailmline Jamboree
skm. V. Suigusaar.

Teateid malevaist.

Gaidide nurk.

Üle suure lombi.
gdr. E. Kaarik.

XVII aast. Veebruar 1938

Ilmus trükist

Jetta Ollik-Andevei

«Alati valmis»

II-ne osa.

Põnev noorsooromaan skautide elust.

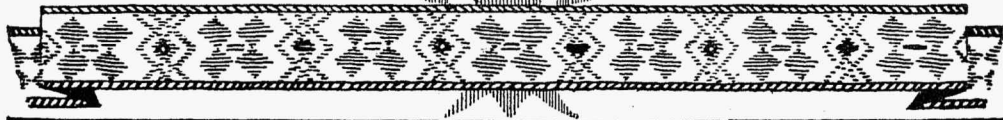
Hind 2 kr.

Kirjastus „Tulist,” Tartu.

Raamat on saadaval kõikjal
paremates raamatukauplustes.

Soovitav raamat igale skaudile.

EESTI SKAUT

VEEBRUAR

Nr. 2 — 1938

XVII AASTAK.

Riigihoidja KONSTANTIN PÄTS
Eesti Skautide Maleva Aupresident

Eesti on iseseisev ja jääb iseseisvaks.

Skm. RIIH. TÖNURI.

„Skaut on truu isamaale“

24. veebruaril s. a. pühitsesime Eesti iseseisvuse 20. sünnipäeva üle maa suure pidulikkusega. Sel puhul tahan tublid skaudid ja gaidid Teile kirjutada skaudi seadusest, mis räägib ustavusest riigi vastu.

Kandvam osa teist on sündinud vabas Eestis, vaba eestlastena, kus valit-senud eesti meel ja eesti keel.

Kuid noored sõbrad, olete kuulnud aegadest, kus meie esivanemad ja va-nemad ei saanud elada sellistena kui praegu meie. Meil on tihit mõistatuseks olnud, kuidas võidi peale suruda võõras võim rahvale, kes aastasadade eest on olnud vaba ja julge rahvas.

Kuid ükski tõsine eestlane kunagi ei leppinud sellega ja ükski tõsine eest-lane kunagi ei väsinud võitlemast, et tagasi tuua eesti rahvale vabaduse.

J. V. Jansen, eesti ajakirjanduse looja ja rahvajuht, dr. Fr. R. Fählmann, esimesi laiema kuulsusega Eesti teadusemehi, rahvakirjanikke ja rahva huvide kaitsjat! Dr. Fr. R. Kreutsvald, kui Kalevipoja looja ja eesti rahva lau-luisa, L. Koidula — süitav isamaalaulik, C. R. Jakobson, talurahva juht, eesti rahvusliku idee eestvõitleja ja tegelik algatuse õhutaja j. t. Meie ärkamisaja vaprad juhid varisesid manalasse, ilma, et neist keegi oleks näinud iseseisva Eesti tulekut. Rahvas, kes jäi neid leinama, oli iseteadlik ja võitlusvalmis rah-vas, kes jäid ootama ainult uusi juhte. Need uued juhid tõusidki uuesti põlvest ja asusid jätkama tööd.

Konstantin Päts Tallinnas ja Jaan Tõnisson Tartus. Nemad tegid teoks Eesti iseseisvuse, võitlesid eestlase sisemiselt ja väliselt iseseisvaks, kuulutasid 20 aastat tagasi saatuslikul tunnil Eesti iseseisvaks riigiks ja alustasid hulljulge vabadussõja, mille juhtis võiduka lõpuni kindral J. Laidoner.

Need mehed ei kõhelnud hetkegi, kui oli tarvis seista rahva huvide eest. Need mehed ei ole kõhelnud ka hiljem, mil oli tarvis rahvast juhtida ja kasva-tada ning vastu viia paremale tulevikule.

Need on olnud karastatud mehed, kes on tulnud rahva hulgast, kes on võidelnud meie rahva parema tuleviku eest juba siis, kui meid valitses võõras võim.

Meid on juhtinud mees, kes ei ole värisenud mitte kellegi ees, mees, kes on ohverdanud oma tervise vanglamüüride vahel, mees, kes on ütelnud näkku võõraile võimutsejatele tõsise eesti mehe sõna, mees, kes on kõhklematult vastu vaadanud surmale, kui oli tarvis välja astuda oma rahva kaitseks. Seda meest tunnete teie kõik, see on meie praegune riigi juht, Riigihoidja Konstantin Päts. Tänu temale ja temasuguste meestele, võime praegu elada vabade meestena ja vabade naistena. Ja meie kohus, kui järelkasvavale põlvele, on, et meist sir-guksid sama aatelsed isamaalased, kui on olnud meie riigi juhid, kui olid need vanad ja noored, kes meie riigijuhtide kutsel ja õhutusel astusid välja meie riigi kaitseks.

Noored sõbrad, võime uhked olla, et ka meie organisatsioon, Eesti Skau-tide Malev, sellel saatuslikul tunnil võis oma tõelist skautlikku kohustust

Kindral JOHAN LAIDONER, Sõjavägede Ülemjuhataja.

kandma hakata. Võime uhked olla, et oleme omataoliste hulgas ainukene organisatsioon maailmas, kelle tegevus on alganud rahva vabadusvõitlusega. Eesti esimene skaut, meie pealik, kaaslastega läks võitlusse, et täita skaudi kohust. Nad ei küsinud, oli neil raske või valus, isegi poolhaavatuna tõttas meie pealik tagasi lahingväljale, teades, et mehed ootavad õhutajat — juhti. Nad olid kohusetruud eestlased, kes ei hoolinud enda eest. Esimene skaut ja mitmed kaaslastesid ohverdasid isamaa altarile oma kallima, oma elu selleks, et meie saaksime elada vabade eestlastena.

Ja noored sõbrad, kui meie esimene skaut oli ustav eestlane, hea seltsimees, kohusetruu pealik, siis meie, kes tahame olla väärikad tema järglased, peame käima neis jälgedes selle sihi järgi, mida on seadnud meie pealik Anton Õunapuu.

Noored sõbrad, elame tänapäeva õhkkonnas, kus kuulete nii mõndagi kurtmist, erisoove ja eriarvamust ning nurisemist. Selliste nähete puhul tahaksin teie tähelepanu viia meie igapäevase tegevuse juurde. Kas olete märganud, et sageli meie väiksemas ühikus, salgas, nii palju kui liikmeid, nii palju on olnud soove ja eraarvamusi. Olete näinud organisatsioone, kus ei ole valitsenud üksmeel, kus on olnud suured lahkavused, kus valitsenud inimeste nõrkused, nurisemistahed ja ainult mahakiskuv arvustus. See on tegevusele kahjustavalt mõjunud, on pidurdanud või isegi alla viinud tegevust. Teie juhid, kes olete pikemat aega juba organisatsioonide tegevustes kaasa tegutsenud, olete kindlasti ise võinud seda üle elada.

Ja mida arvate noored, kui sarnased pisinähted organisatsioonilistes töödets on kahjustavalt mõjunud, kas samasuguste nähete kordamine riigi elus ei või kahjustavalt mõjuda ka meie riiklikus ülesehitavas töös. Alalise nurisemise ja virisemisega ning kõhklemisega ei suudeta loovat korda saata. Ja kui kuulete selliseid nurisemisi, siis ärme laseme sellest endid eksiteele viia. Teadkem, neid on ja saab ka edaspidi olema. Meie järelkasvav põlv peame kõrgemale jõudma neist inimnõrkusist. Üks abinõu selle nähte võitmiseks on gaidlemine ja skautlemine, kus õpime mängleval teel võitma eluraskusi ilma virisemata, ilma kadetustundmata, kus õpime kohustuse ja vastutuse kandmist. Ja kui kord Teie noored olete teelahkmel, kus gaidina ja skaudina astute ellu riigikodanikudena, siis tundkem ka kodaniku kohustust ja vastutust ning osake hinnata neid, kelle teened on ületamatud riigi loomisel ja riigi juhtimisel.

Oma tänulikkust ja austust nende vastu suudame täita vaid siis, kui täidame gaidiks ja skaudiks astudes puhtast noorte südamest antud töötuse „täita oma kohust Jumala ja Eesti isamaa vastu, igal ajal head teha ligemisele ja truuks jääda gaidi-skaudiseadusele.“

Meie riigi 20. aastapäeval, iga hellake — hundipoeg, gaid ja skaut kordame mõttes kord antud lubadust, töötust ja veel kord töötame igaüks oma südames, tahame saada hääks ustavateks hellakesiks, hundipoegiks, gaidiks ja skaudiks, tahame sirguda eesti neideks, eesti meesteks, kelle südames leegitseb tõeline eesti meel ja eesti vaim, kes on alati valmis iga kutse peale, mida gaidi või skaudi kohus meie peale paneb.

Hoidkem kõrgel seda vaimu ja sihti, mille poole on meid viinud meie juhid. Austagem kõiki neid, kes on võidelnud meile vabaduse.

Käsikäes nendega, kes elus on karastatud, sammume meie, kes meie tahame endid karastada vastu püsivale ja jäävale eesti hoonetele, kus lehvib uhkemaid lippe maailmas sini-must-valge.

N.-skm. H. Tammart.

Lahutamatud sõbrad.

Tamar ja Karl olid suured sõbrad, säärased, nagu seda ainult hädaohu silmapilkudel osatakse olla.

Kes seda nüüd teab, kas nende sõprus oligi peamine põhjus, miks nad juba esimese punase sõjamehe Eestisse tungimisel koolipingi nühhkimise jätsid tulevaste põlvede mureks ja millestki hoolimata — nagu Merise Jüri, Tamari isa, praegu seda uhkusega arvab — „uisapäisa,“ tormasid Virumaa metsadesse „punaseid karusid“ küttima.

Kes teab üldse kõike seda nii sula selgesti, mis noore poisi meeli vallutab ja tema teod, tahtmised hoopis teiseks muudab suurtele aegadele. Seda aga, et see silmapilk, kus Merise Tamar ja ta lauanaaber Karl läksid tooma kodumaale vabadust, suur oli, tean ma kindlasti. See oli suur vähemalt nende eneste meelest, midagi säärast, millest öieti päris selgesti aru ei saanudki, eriti kui neid kahte koos lausuda — isamaa ja ... vabadus. Et sinna ka kolmas sõna, surm, lisandus, kes sellest mõtles.

See oli isa ja ema mure. Nemad võisid lõuka veeres vokiratta vurinal muretseda juuksed halliks ja suu kortsu, sinna ei saadud midagi parata. See oli juba kord nii, et isamaa oli enam kui vanemate südamevalu ja ahastusepisarad.

Ja mida ma veel kõike tean Tamarist ja Karlist. Pruugib mul ütelda seda, et nad olid esimesed skaudid, Anton Öunapuu poisid, pruugib mul ütelda, et nad olid tublid, ausad ja vaprad — te taipate ju seda seletamatagi. Ja maksab mul sellestki juttu teha, et nad ei olnud ainult „head ja tublid“ algusest lõpuni, vaid tegid ka vigu, nagu tuhanded poisid enne ja pärast neid. Kui eeskujulikud skaudid nad olid, kes seda enam hästi mäletab, sest aeg on läinud

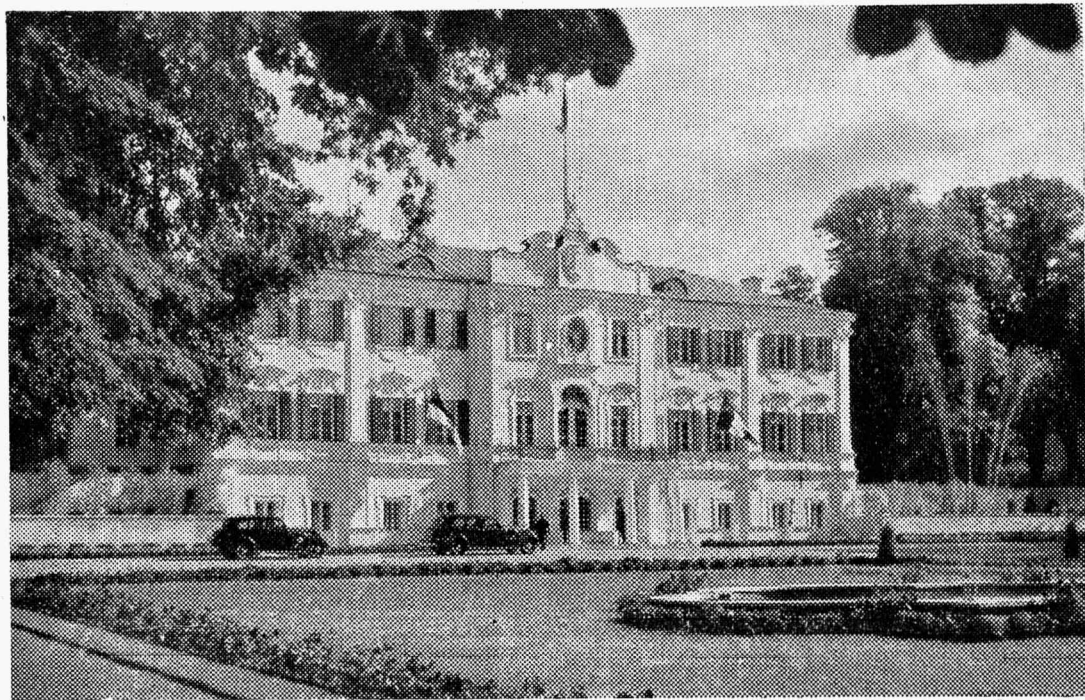

Peaministri a. t. Kaarel Eenpalu.

ruttu edasi, ühte oli neil aga rohkesti — südameheadust, seda ma tean. Ja selle tahtsid nad kõhklematult tuua ohvriks isamaale, sest sõda on juba kord säärane, mis muudab kalgiks ka kõige parema südame. Südameheaduse ja veel millegi muu — elu — tahtsid nad anda idee pärast, säärased nad olid.

Egas Merise Jüri poleks kuuldagi võtnud Tamari juttu, kui ta seda kõike, mis liikus poisi ajudes, oleks teadnud. Ilmaski mitte! Võibolla, et vana käest veel seitsmeteistkümneme aastane (nii vana oli Tamar) oleks saanud püksirihma, vanal oli see vägagi käepärast. Kõike säärast oleks võinud juhtuda, kui Merise rannatalu, saatuse imelikul tahtmisel oleks asunud otse linnaserval. Aga et nüüd jälle oli sedasi, et Merise perest ainult Tamar kandis pealinna kodaniku nimetust ja teised oma elupäevi veeretaskid surma poole kümneid kilomeetreid linnast kaugemal, siis võis poiss minna küsimata.

Ma ei ütle, et see oli tast ilus, aga see pidi seekord nii olema, sel ajal ei mõistnud vanad noori ja Merise Jüri ammugi mitte oma Tamarit. Vihane

Kadrioru loss

oli vanamees, kui poiss sellest kirjutas. Nii kole vihane oli ta, et oleks otse jalamaid võtnud püksirihma ja „poisinati“ toonud rindelt ära. Aga poiss, see tundis oma isa ja seepärast jättis targu ütlemata, kust teda võiks leida. Ja et nüüd kogu Eestimaa oli liialt suur läbiotsimiseks isegi Tamari taolisele mehele, sellepärast see asi nii jäigi. Hiljem siis... siis jah, mõistis temagi, mis poisi kihutas lahingusse ja... andestas. Aga siis oli kõik nii hoopis teisiti...

Karliga olid asjad teistsugused. Mitte sellepärast, et ta poiss isunenud minna, taevast hoidku — minna tahtis kogu kool, aga — tema oli linnapoiss. Tema siis tuli kõnelda pikki jutte kodustega, kuni need viimaks sõnatult vaikisid. Kas nad nõus olid poisi minekuga — ei! Kuid poiss oli juba lapsestpea saanud kõike, mida tahtis, küllap ta sai seegi kord, egas seegi kord jäänud muud üle, kui ainult pigistada suu kit-

salt kokku ja... Eks nii seal arutleti ja poiss läks. Polnud midagi parata, ajad siis olid juba säärased, et suur skautlik tegu tuli teha vastu vanemate soove.

— Tule siis varsti tagasi, lausus ema ukسلävel, kuna omal kurgus luksatas tagasihoitud nutt. Isa lõug vöbises veidi, kuid ta ei lausunud midagi, küllap temalgi oli raske. Ainult imelikult ruttu pöördus ta ukسلävelt tuppa, vist oli vajalik kiiresti midagi toas toimetada. Küllap oli... miks ei pidanudki olemal! Oli midagi vägaagi tähtsat isal toimetada, nimelt astuda akna alla ja vaadata kaua piki tänavat alla. Vaadata oma poega, kes läks sõtta — suurema arvas vana.

— Läheb nagu mängima, sosistas viimaks ja äigas käega üle silmade, siis pöördus ohtes töö juurde.

Möödusid kuud. Sõda haaras poisid ja asus neid vormima oma tahte koha-

selt. Poiste hinges muutus nii paljugi teiseks, kujunesid uued tõekspidamised, poisid tehti karmideks meesteks lühikese ajaga. Ja võibolla oli see nii hea, kes seda teab! Ainult üks asi oli, mida ei suutnud aluselt tõugata sõda, mis püsima jäi, koguni veel tugevnes kõigis lahinguis — poisipõlve sõprus. See tegi nad lahutamatuiks, sundis mõnikord suurtele tegudele sõpruse nimel.

Oli küünlakuu. Alles äsja oli tulnud toime suurepärase lahingutega kogu rindel. Eesti piirid olid kord jälle vaenlasvabad, võidi tõesti hellitada vaba kodumaa loomise lootusi ja nii mõnegi lahingumehe südames põksus juba soov, saada rindelt koju.

Tamari ja Karli kompani oli teinud maõndunud öösel tublit tööd, saanud vaenlaselt hulga varustust ja relvi, ning saadetud siis puhkama lähedasesse metsatallu. Kõik oli seal nii vaikne ja rahulik, ja kui poleks kuulnud siia transporti ootavate haavatute oiged, võinuks tõesti arvata, et mees, kes kõneleb käimasolevast sõjast, teeb völlanalja. Aga nüüd polnud seda! Valvur kohmitses majanurgal, tammus aegajalt jalalt jalale ja haigutas igavusest. Kauguses kõmahtas suurtükipauke ja kuskil podises lakkamatult kuulipilduja. Siis laskus uuesti hetkeline rahu maale, et müriinal lasta silmapilgu pärast jätkuda.

Valvur vahetus aegajalt, kuni päev kaldus õhtule. Ja õhtu tõi järsku muudatuse poistekompani ellu. See muudatus algas nii, et pataljoni ülem isiklikult majaukse ette ratsutas, hobusevaljad sõnalausumatult uksele tulnud sõduri pihku toppis ja ruumi ruttas, kus ilma pikema jututa nõudis kaht vabatahtlikku erilise ülesande täitmiseks. Vist küll enne, kui ta oleks jõudnud lageda kolmeni, need poisid olid ta kõrval, Tamar ja Karl nimelt. Pataljoni vana viskas poistele usutleva pilgu, siis rahunes vaatluse tulemustest ja sosinal asus seletama ülesannet.

Oli kuulnud, et vastane koondas sel-

lesse rindeossa läbimurdeks suuri väehulki. Vajati aga täpsemaid teatmeid, vajati paari poisi luureretke läbi soises ja metsarohkes maas asuvate harvikute vaenlase julgestusosade tema tagalasse ja pealiskaudset „ringivaatamist“ sealpool.

Sellele retkele siis mindi, varustatud ainult valgete linadega, et jääda nägematuks lumisel pinnal. Püssid, need kui tarbetud esemed jäeti koju, ainult vööle kinnitas kumbki teravaksihitud pussi. Ja siis liiguti — tasa, tasa... Vähemgi kägin, väiksemgi hääl, siis on kõik läbi. Vöpatuse libistas kogu keha, kui öölinde pahinal tõusis lendu puuladvalt. Önn, et tuulekohin sumbutas sammude kaja ja et edenes tee. Juba oldi eelpostide piirkonnas. Milline ärev hirm südames, aeglaselt... aeglasemalt. On ta juba järgmise põõsa taga, see, mida nimetatakse surmaks või kuulub veel aega, enne kui lõpeb roomamine lumisel metsaalusel.

Veel kulus, kaua kulus — ja siis vilkus ees üksik tuli. See pidi olema metsatagune küla, eemal retke algpunktist viis-kuus kilomeetrit. Ja küllap oligi! Oli küll pööraselt palju õnne, et ei satutud juhuslikult valvepostidele...

— Seis, kõmises korraga läbi metsaaluse ja poisid nagu tinututi paigale. Asjata oli olnud kogu ettevaatus, siin oli lõppenud õnn, oli satutud ometi vaenlasele.

Sõbrad kõndisid vaikides vaenlase valvurite vahel läbi öise külatäna, mölgutades sünged mõtteid elu kaduvusest. Kuigi sügaval hingesopis hingitses veel lootus pääsemisele, see oli ometi nii tühine ja nõrgakene, et tõenäolisemana näis, nad seisavad oma elu suurema ja öilsama skautliku mängu hakul, surmamängu hakul isamaa eest.

Esmakordselt lahutati sõbrad üksteisest. Enamlastel näis suurem umbusk olevat Karlisse, see viidi küla keskel asuva staabimaja keldrisse ja lukustati sinna, Tamar aga pandi jahedasse saunalogudikku paar maja staabist kauge-

Algame kolmandat ajajärku

üleriigil. skaudi-õppejuhtide nõupidamisel 5. veebr. Tartus ettekantud

Sk. H Michelson

Mida rohkem aastaid möödub, seda kindlamalt kajastub skautlus omas väärikuses, isegi eemalseisjais. Meil ei ütelda ega küsita enam, kas on mõtet kuulutada aega skautlikkudele üritustele teiste kui ka enese kasvatamise huvides. See küsimus on nüüd selge.

Äsja ütles üks meie kõrgemaid hariduselu tegelasi, et meil ei ole

male. Oli nii neil siiski õnne olnud ka pärast vanqilangemist.

Tunnimehe sammud kuuldusid kõvakstambitud külateelt. Ilm oli muutunud tuulisemaks, küllap vist sadas rahesegast lundki, miks siis muidu valvur otsis lõppeks saunaseinalt tuge ja tuulevarju ja jättis kõndimise tänaval. Vaikne oli saunas ja külatänaval, liigagi vaikne.

Siis äkki! Kindlasti pidi olema kaugetl üle kesköö, kui see kõik algas. Öise vaikuse lõhestas ootamatult küla idaservalt kostev lärm ja hele leekidemer. Egas küll keegi teadnud, et Tamar seal võitles oma vabaduse eest. Egas nad sedagi teadnud, et temasugusele poisile polnud kuigi raske pääseda vanast saunalogudikust ja süüdata küla idast, et siis jatkuks aega sõbra vabastamiseks ja põgenemiseks. Ja aega jatkus... Venelased jooksid kui pöörased tulekahiuplatsile ja paari staabi-valvuriqa tulid juba skaudipoisid toime.

Varsti olid sõbrad metsaalusel rajal, mis viis neid taqasi kaaslaste iuurde. Ja andmeid, kuidas veel... neid saadi staabist ohtrasti. Veel mõnikümmend sammu ettevaatust, ainult veidi veel, siis praksub hübane tuli koldeveerul ja sõbrad mõnulevad tema soojuses.

Ja südames on mõnus rahulolutunne enese ja eluga...

skautlusele asendada paremat. Skautlik süsteem, nagu ütles sügavas rahuldustundes viimasel kongressil Haagis skautluse isa lord Baden-Powell, on suunatud kindlasti õigele teele. Ta väljendas skautluse ülesannet kolme sõnaga: patriotism, karakter ja rahvusvaheline hüveolu. Siin seisab meie ülesanne ja siht. Ja kes tõsistest isamaa poegadest võibki mõtelda teisti.

Organisatsioon polegi nii tähtis, kui seda on just tõeline edasikandev skautlik vaim, mis on suuteline suuri küsimusi mõjutama õigele teele rohkem kui paljud seda arvata võivad. Tõeline skautlus väljendub õiges sõpruses, hüveolu ja vastastikkuses abistamise vaimus. Meil tuleb kanda täit vastutust selle süsteemi tõdede ees, kui tahame olla väärilised oma riiklikkude huvide ja skautlikkude põhimõtete vastu — skaudid, muidu teeksime häbi liikumisele.

Skautluse edusammud on määratu suured. Kõigi liikmete ja „vilistlaste“ ning sõpradega kokku ulatub skautide ja gaidide arv maailmas kümnetesse miljonitesse. Meil on arv võrdlemisi suur.

„Ta on rohkem vaimne liikumine, kui organisatsioon,“ see on Baden-Powelli kõige viimane uue aasta väide; suur rahuahind ja Inglise kuninga kõrgeim tunnustus, need skautluse kehastajaile viimased tänumärgid.

Meie nägime möödunud suvel Hollandis Jamboreel, kuidas vaenulikud, isegi praegused sõdivad rahvad võisid suurel paraadil sõbralikult kõrvu samuda ja ühistel lõkkeõhtutel vastastikkuseid sõprusavaldusi väljendada. Meie näeme, kuidas väikeriikides on skaut-

lik kasvatus sobinud rahvuslike hu- tabada ja neid õieti rakendada, siis vide ja rahva eluliste nõuete huvides peaksime siit otsima põhjusi, et suunata kõikjal, kus see ideedelt õieti edasi õiget rada. Ja millised on need rakendatud ja sobib edaspidi senikaua, kui teda ei võltsita. noorte kalduvused ja huvid...? Hea võimalus selleks on meelde tuletada oma poisipõlve, kuid see ei ütle veel kõigekülgsest mitte, kas oleme siin tänapäeva olustikus tõesti teadlikud selles küsimuses?...

Siiski on kuulda veelgi vastuväiteid, et skautlik süsteem on eluvõõras, seda võib kuulda ka meil. Hiljuti küsis mitmult üks tuntud kirjanik: „Kas skautlus ei sisenda mitte noortes loidust, jättes tagaplaanile tööinnu?“—Ma vastasin temale Baden-Powelli sõnadega, kuulnud viimasel konverentsil Haagis: „Süsteem on hea, kuid teda tuleb õieti käsitleda ja kohandada“ ja kõikjalt, kus skautliku kasvatus nime all tahetakse töötada, ei tohita veel mitte järeldusi teha.“

Skautlus on rahva kasvatussüsteem mängleval teel, kohandatud noorte kalduvustele ja suunatud nende huvidele, noorte ideaalidele. Kui meie pole veel täies ulatuses osanud poiste huvisid

Minul on andmed ühest ankeedist, millised kogusin mõnekümmelt poisilt mitmest kihist, kes olid skaudid. Mis huvitas neid? Esijärjekorras oli nende mõju avaldanud juhi isik, s. o. eeskuju, siis huvid laagri vastu, igasugune põnevus, põnevad mängud, vaidlused, vorm, mäng, tahe saada juhiks, huvi koonduste vastu, paraadid, head sõbrad, salapärasus, huvi kambas töötada, isetegevuse avarad võimalused, märgid ja katsete sooritamine.

See siiski ütleb meile vähe. Oleks paras aeg kord põhjalikult välja selgi-

Vaade Toompea lossile ja Pika Hermannile, mille tipus lehvib vaba Eesti sini-must-valge lipp.

tada meie noorte ideaalid, kalduvused ja huvid, et olla teadlik skautliku süsteemi rakendamises salgasüsteemis, s. o. individuaalsel kasvatusprintsibil. Sarnase suureulatusliku ankeedi korraldamine juhtide ja noorte vastastikusel usalduslikus koostöös on meil läbiviidav tõeliselt, kui kuskil mujal. Seda ühetaoliselt, et eeskätt saada vastused, mis kõnelevad poiste elukutseelistest huvidest, nende tänapäeva ideaalidest, ma mõtlen huvialasid skautlikude erialade ja katsete nimestiku pii-ritluses, mis kannab kõike.

Sel teel analüüsid läheme kogemuste abil tagasi lihtsate skautlikkude harrastuste juurde, nii nagu seda lihtsat käsitusviisi tarvitatakse kõrgematel skaudijuhtide kursustel. Noortega käsitäes ise õppides ja noori kasvatades sammume edasi. Mitte aga kõrgelt suure „päälükuna“ külmalt vaadates, mis ei anna ometigi mingeidki sisulisi väärtusi ei enesele ega teistele.

Eesti skautlusel on seljataga, nii ütleksin, kaks suurt ajajärku. Need olid massiline vaimustuse või välise hülguse ajajärk (1920—1923) ja pikk sisuline kujunemisajajärk (1923—1937).

Meie oleme saavutanud suure visadusega, isegi läbi suurte vintsutuste ja karastavate raskuste taseme, et üteldakse nüüd avalikult, — pole paremat asendada. See teekond on meid karastanud. Meie oleme väga rahul nende tulemustega Eesti noorsoo iseloomukasvatuse töös. Paljud on astunud siit ellu kasulikkude teadmiste ja kogemustega, vähemalt on suudetud avada nende silmad, et nad võiksid vaadata elule kartmatult vastu ja osata teha järeldusi, sest kõigile pole meie suutnud senini veel mitte kaasa anda küllaldaselt määralt vajalikku skautlikku kasvatust.

Tunnustatakse sedagi, et meie oleme annud sisu, ja teisel on seda

osatud paremini rakendada, kui meil. Meie ei või seisatada ja laskuda sisulisele ühekülgsele nii, et Eesti skautide perest jääks järele vaid ainult juhtide kaader. Ei, mitte nii.

Meil seisab ees kolmas suur ja vastka kõige tähtsam ajajärk, mis võib kesta ka mõne hea aasta.

See oleks sisulise viimistlemise, kohandumise, süsteemikindla organiseerimise ja administratiivse korrastuse ajajärk. Siis oleksime väarikamad kasvatajad pere juurkasvatul. Ühes sellega peame aga jõudma edasi oma organisatsiooni liikmetele tõelise kasvatuse andmises. Peale hundipoegluse ja skautluse meil seisab ees veel uus ülesanne, teede otsimine ja rakendumine vanema astme, 16—20 aastase noorte jaoks, n. ü. vanemskautide aste. Meie kohus vanema organisatsioonina ja ülesanne on olla siin tähtsaks tejuhiks ja suunajaks skautliku süsteemi tõelistel alustel, kohandatult. Eesti rahva eluliste huvidele, silmas pidades riiklikke huvisid.

Sellest järeldades peame mitte enam kauges tulevikus seisma tasemel, et rühmituste, kui tähtsaimate administratiivsete ühikute eesotsas seisaksid tõelised kogenenud noorte kasvatajad ja et salku juhiks vaid kursustelt läbi käinud noored. Näiteid.

Nii võime loota ja näha juba lähemas tulevikus oma juhtide peres veel rohkem praktilisi idealiste, kogemustega töötajaid vabas isetegevuse vaimus. Meie edaspidine suund seisneb just selles, et juhtide koolis omandatud kogemuste ja oskuste elluviimine teostuks juba peatselt ühikutes.

Selle järeldusena võiksime seada omale tähistena:

- a) Skautide pere arvuline juurdekasv teostuuga väikeste gruppide salkade kaupa järkjärgult läbi kasvatatult; meie ei aja arvu

Terassammurite auvanem 50 aastane.

17. veebruaril s. a. täitus „Terassammurite“ rühmituste auvanemal, „Eesti Lihaekspordi“ Tallinna tapamaja juhatajal, Juhan Hansen'il 50 eluaastat. Oma väga laialdase ja silmapaistva põllumajandusliku tegevuse kõrval on tal aega jatkunud elada kaasa poistega, nende eest hoolitseda, jagada meiega muresid, aidates neid võita.

Avaldame südamlikumata — skautlikku tänu juubilarile selle isaliku hoole ja soojuse eest, mida tal on jatkunud kõikjal meie üritusis. Ka pole ta unustanud meie kõikide lemmikut „Eesti Skauti“ majanduslikult toetamast.

Oma armastatud auvanemale ja suurele poiste sõbrale soovime raugematut jõudu, õnne ja edu oma elutöös ja palju soojust ja noorust hinges.

Juhan Hansen

taga, aga ei jää arvuga mitte kängu;

- b) Juhid pidevamalt kasvatustöö juurde, püsivamalt ja järjekindlamalt, nii kuidas võimalused lubavad;
- d) Meie kaugem eesmärk seisab — välja teenida skautlusele täiuslik tunnustus ja usaldus nii, et liikumine ei nõuakski enese üle kontrolli.

Siin tuleme nüüd suure tõe juurde, mis seisab üksikisiku usaldusväarsuse kasvatamises: mitte põhimõtted paberil, mis vaid ilutsevad, vaid avalduvad ka tõeliselt tegudes, et kaugemas tulevikus üteldakse: „Skauti võib ja võib tõesti usaldada“ ... See on meie kaugem eesmärk ja siht.

II.

Esmakordselt on kokku kutsutud üle riigi malevate õppejuhid ja nende abid, et kaaluda sisulisi küsimusi põh-

jalikumalt. Seesugused kooskäimised peaksid teostuma edaspidigi kord aastas. See on moodus, et hoida ühtlast joont kasvatustöös üldjoontes. Meil kujuneb kindel kaader malevate õppejuhtidest ja see täidab edaspidi suuri ülesandeid otseses kasvatustöös, millel on oluline tähtsus, et kasvatada noori skautiseaduste alusel teadlikult.

Juba salgajuhite kursuste läbiviimine on nüüd peaaegu kõikjal teostunud ühtlastel põhijuhistel. Sellel on põhjanev tähtsus salga süsteemi rakendumises, mis vahepeal kippus kujunema jälle rühma süsteemiks. Ja teadmatud käsitlejad tulid isegi õigustama, just kui poleks salgasüsteem omal kohal. See on aga eksitus.

Astume edasi järjekindlalt, lootuses ja usus. Tuginedes kõikumatutele põhialustele, areneb Eestis asendamatu noorsookasvatuse süsteem, mis täidab noorsoo kasvatuses ülesandeid, mida tänapäev ja tulevik Eesti maale ja rahvale peale paneb.

Vanametalli koguja

J. Ollik-Andevei.

Kahekõrva hundipoeg, Endel Sepp, lõpetanud lõunasöögi, pühkis oma nõõpaugu suuruse suu lauarätiga puh-taks, tõmbas ka pruntis põskedelt toi-duraasud ära, tõusis lauast, tänas ja tegi minekut köögiukse poole.

„Endel?!“ hüüdis ema hämmastu-nult.

Poiss seisatas. Keeras näo hüüdja poole ja jäi ootama järgnevat.

„Endlike, mu hingeke, mida see tähendab? Sa lähed ja kooke ei söögi?!“

„Sõin, ema!“ vastas Endel ja surus oma rasvunud rusika siniste põlvpüks-te tasku.

„Sa söid!“ tõreles ema. „Söid ainult k-ü-m-m-e. Kellele jääb ülejäänud k-ü-m-me? Oled sa söögiisu kaotanud? Olid alati maias pannkookidele!“

Endel surus käe kõhule, silus seda, viskas pilgu ahvatlevale pannkoogi virnale ja seadis jalga... „kui sööks

tõepoolest veel?“ kõhkles poiss. Samal hetkel ta käsi tõmbas taskust nikkell võtme. Sedelil, mis viimase küljes rip-pus, oli märkus: „P-ö-ö-n-i-n-g“. Endel surus sõrmede vahel võtit ja ütles ot-sustavalt: „Pane pannkoogid praeahju sooja, ema! Täna pole aega süüa. Pean pööningule minema!“

„Pööningule!“ imestas isa omakorda. „Mis sinna? Hõõveldama või?“

Härra Seppal, kuigi oli tähtis riigi-kohtunik, seisis pööningul hõõvelpink. Tal oli kombeks vabadel tundidel majja tarvisminevaid piasasju valmis-tada, sest see töö andis „närvidetele“ kõige paremat puhkust.

„Hõõveldama?“ kordas poeg isa kü-simust. „Ei seda mitte! Aga, oota, küll näed!“

Endel keeras villase salli paar korda ümber kaela ning väljus. Pööningu-trepist ülesronimine tegi ta higiseks, sest poiss oli paks nagu Fatty ja see-pärast äärmiselt laisk igasugusteks lii-gutusteks.

Pööningu uks avatud, Endel valgus-tas taskulambiga ümbrust. Ruum oli kila-kola otsast-otsani täis. Otse En-deli ees seisis virn kaste. Ta võttis peal-mise otsekohe käsile. Kast sisaldas just seda, mida ta vajab. Seal oli naelu, vanu vasest krääne, vanu võtmeid, tabalukke ja muud pudipadi.

„Läheb korda!“ kinnitas poiss. Ta tõstis kasti, peagu ülejõu käiva, virnalt ja vedas pööninguukse taha. See teh-tud, asus kohe teise sisu uurima. Kas-tis olid raudnaelad, mutrid, trobikond ventilaatoreid, vana kohvikann ja lae-lambi vaskkere. „Läheb korda!“ muhe-les hundipoeg ning vedas ka selle kasti ukse taha.

Kolmandas kastis, viimases, leidis raudtoru jupikesi, mitu paari vanamoe-lisi liuraudu, viis patent võtmekimpu ja tinakamakaid, kes teab millal „uue

aasta õnneks" valatud ja nüüd pöönin-gule visatud.

„Läheb kordal!“ sosistas Endel, olles enam kui rahul töötagajärgedega. Ta hingeldas ja punetas näost. Kuid olles täitsamees, ei hoolinud väsimusest, vaid hakkas kastinukast kinni ja vedas ka selle ukse taha teiste juurde. „Süües kasvab isu!“ Endeli oasuurused silmad otsisid ning leidsid ikka jälle uut saaki. Küll oli sin kolu! Vanu pliidiraudu ja platesid, pragudega keedupadasid, aukudega panne, teemasinaid ja soe-ning piiritustriikmasinaid. Endel tassis ja tassis. Kõik ikka pööninguukse taha virna. Lõpuks, kui põrandalt enam midagi leida polnud, puges „mees“ räästa alla ning viskas sealt kõik, mis vähegi metallist, kolks ja kolks lage-dale.

Käästa alt välja tulles, oli Endel tundmatuseni mäardunud, üleni tol-mune. Juustes ja kõrvalestadel rippu-mas ämblikuvõrgud. See kõik ei häi-rinud hundipoja rahu. Ta raputas end üleliigsest puhtaks, aevastas paar head korda ja hakkas uuesti tööle. Ta kogus vanaraua hunnikusse ja lahkus pöönin-gult. Möödudes trepinurgast, talle kukkus miski ese kolksudes kaela. Endel aietas. Valu õlas polnud just väike, sest „lööjaks“ osutus raud lipu-varras. „Lähed prahihunnikusse!“ pi-gistas poiss läbi hammaste ja viskas lipuvarda kättemaksutuhinas muu va-naraua hulka.

Olid kõik nurgad läbi tuhnitud, mee-nus hundipojale prügikast. Tõstnud tõrvatud kaane, talle viskus näkku mä-daneva prahi hais.

„Kahtlane kraam!“ mõtles hundi-poeg ja võngutas pead. Ta ei tunnud isu kätega prügis sobrada. Majahoidja härra vast lubab hangu?! — Endel sai hangu. Et sellega töötamine hirmus palju aega võttis, viskas ta tööriista varsti nurka ja pani käed külge. Pihku jäi kilukarp.

„Läheb kordal!“ urises Endel ja vis-kas leiu aianurka. Sellele järgnes teine,

kolmas, neljas jne... On kilukarpe ühes „korralikus“ prügikastis siis vähe? Varsti oli Endelile sakitud kaantega kilukarpe tohtu hulk! Prügikastis oli kuum ja kõigile lisaks rotte, kes kabu-hirmus Endeli eest põgenesid.

„Endel! E-ndel!! E-n-d-e-l!!!“ kos-tus korraga ema hüüd. Endel oli sel hetkel parajasti peadpidi prügihunni-kus ja sikutas alt põhjast mingit pikka, sinka-vinka kõverat toru.

„Endel! End-e-e-l! E-n-d-e-l!!!!“ hõi-kas ema õige kärsitult.

Poiss peatus. Pühkis käega higist nägu ja pani jala üle lauakandi, et kas-tist hüpata. Sel silmapilgul ilmus ema ta ette.

„Endel???!!!!“

Ema lõi hämmastusest käed kõva laksuga kokku ja jäi pojale kui lummu-tisele vahtima. Tema poiss ja milline!!!

Endel aga vaatas talle kõige südäm-likuma naeratusega ja anus: „Luba ma veel natuke! See toru siin ei tule ega tule prahi alt välja!“

„Ma ei mõista! Mida sa teed? Mis asja on sul prügikastis tegemist. Sa haised nagu mustaveetorstik! Uhh!“ ahastas ema.

„Kas sa ei t-e-a veel?“ prahvatas Endel. Ta tillukesed silmad löid vai-mustatult särama ja ta suu avanes laiale naerule.

„Kas sa t-õ-e-s-t-i e-i t-e-a, ema!!“

Otsin vanametalli. Allveelaevade jaoks, tead!?"

„Ooo!“ imestas ema ning lisas sõnu venitades juurde: „S e d a ma tõesti ei teadnud!“, millest oli raske aru saada, oli siin mõeldud laitus või kiitus.

Kui proua Sepp arvas, et poeg kutse peale tuppä tuleb, siis ta eksis. Endel hüppas prügikasti tagasi ja „kukkus“ kolmekordse jõuga toru sikutama. Ema, kes alguses äärmise vastumeelsusega toimingut pealt vaatas, läks viimati pojale appi. Sikutasid... sikutasid... sikutasid. Korraga käes! See polnud muud kui elektrijuhtmete pikk tinatoru. Endel murdis ta rõngaks ja viskas kolksudes kilukarpide hulka.

„Sest aitab! Marss tuppä ja vanni, va haisupomm!“ käsutas ema. Endel alistas meeleldi, sest tundis, et ta polekski suutnud sel korral rohkem!

Järgmisel päeval, peale Endeli koolist koju saabumist, sõitis õue veovoorimees. Temaga ühel ajal jõudis sinna ka vanemskaut Venda Kask. Neid nähes Endel tõmbas mütsi pähe ja tormas õue.

„Siia! Minu järgi!“ viipas poiss ülihätsalt.

Kõik kolm kadusid peatselt pööninukäiku. Mõne minuti pärast nad olid tagasi õuel, kandes käsivarrel kaste vanarauaga. See kõik ja ka kilukarbid laoti vankrile.

„Pole just vähe!“ naeris noormees. „Ära ikka oma 200 kilo.“

Endeli nägu avaldas tõelist rahulolemist endaga.

Parajasti, kui voorimees hobusenina väravast välja tõmbas, kõndis õue moodsas sügismantlis härra. See oli Endeli isa.

„Kuhu nendega?“ küsis härra Sepp, kepiga metallivirnale osutades.

„Hollandi tänavale!“ vastas voorimees ja tõmbas ohjad pingule. „Nööh!!!“

„Pidage! Pidage! Nii see asi ei lähe. Mulle näib, et siin on mõndagi, mida ära viia ei tohi,“ peatas härra Sepp voorimeest.

„Endel, mis see on? Lipuvarras! Tuie taevas appi! varsti on Vabariigi aastapäev. Millega me lipu välja paneme?! — Siis need võtmed? Patent võtmed! Endel sa ei tunne asja! Võtmetest saab igal ajal uusi teha, kui mõni juhtub kaotsi minema. — Hobuseraud!!!!“ — härra Sepp surus pea käte vahele. — „Ma just otsin need oksjonilt soodsa hinnaga! Endel, neid on ju talusse vaja!“

Nii leidis härra Sepp veel „viimasel minutil“ hulga hädasti tarvisminevaid esemeid ja lasi need voorimehe vankrilt maha laduda.

Endelil oli tuline kahju, et ta paar minutit varem ei pääsenud!

ISESEISVA KODU 20. AASTAP.

Meinart Jürna.

Skau did!
 20 aasta eest
 läksid, noorur ja vana,
 isa ja poeg kodudest
 vaenlase vastu.
 Ja täna
 võime astuda
 v a b a l pinnal
 ning mäletada neid,
 kes kadusid sinna,
 kust pole tagasitulekuteid.

Nad läksid:
 täis armastust, usku ja jõudu
 me koduõnnesse, võitu,
 me vabasse rahvasse.
 Nad teadsid, mis varitseb eel,
 ent kindlaks jäi mehine meel,
 usk vankumatuks vabadusse.

Ja vabaks sai kodul
 Ta lunastas kangelasveri.
 Ent eri-
 ülesanne meile määrat:
 oleme noored ning vabad,
 olgem siis nooruse ja vaba-
 duse vääri lised!

VÕITLUS.

Meinart Jürna.

Hing,
 vabane ajaämbliku võrgust,
 nõua eneseteostust ning
 tõusukõrgust!

Vaim,
 ole uue elu taim!
 Võitle
 välja end mürgitet mõttekongist,
 purusta nõestunud ilmaklaas.
 Õhku,
 valgust, ülestungil!

..Uues vaimisuses võidad taas.
 Uues vaimisuses
 on mõtte ning tunde süntees,
 — on loov jõud eneses.

Saanud lõpuks loa edasiminekukuks, istuti vanametalli hunnikule ning sõit läks Hollandi tänavale!

Nad saabusid just parajal ajal „Orava“ suguharu, kuhu ka Endel kuulus, andis sel hetkel skautide poolt kogutud vanametalli üle. Seda oli ligemale 400 kilo ja kui ka Endeli „töö ning vaev“ juurde lisati, siis sai täpselt 600 kilo, mille tulemuseks oli, et „Orava“ suguharu uksele ilutses I järgu kinnisvara märk. Samuti sai ka Endel omale märgi, millist ta uhkusega kandis oma hundipoja vormil.

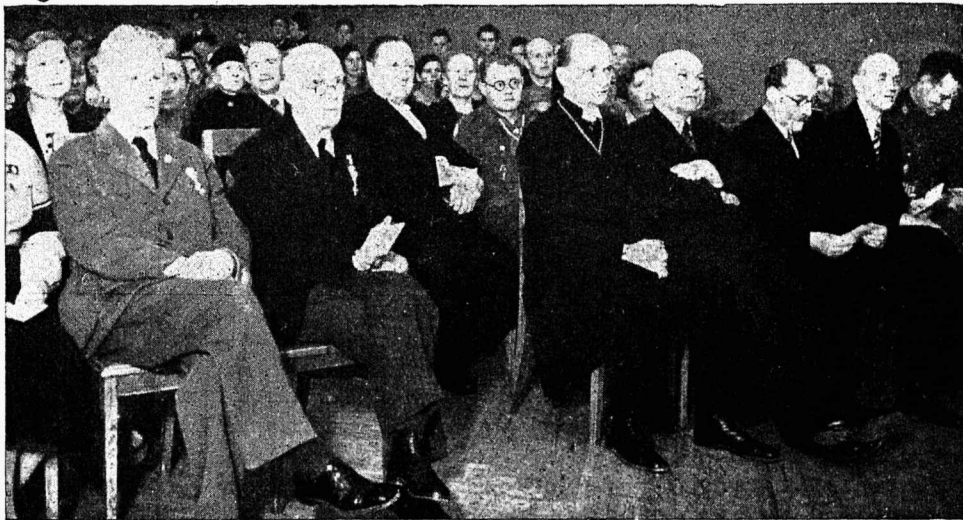
Endel nägi sestpeale igal öösel und, et Miinisadamas, teiste Inglismaalt os-

tetud allveepaatide kõrval loksus veel mitu uut. Rahvas oli neile väga uhke, eriti Endel, kes teadis, et neis oli osake ka tema virkusest, tuletatud armastusest kodumaa vastu. — Edasi unenägu näitas, et tema, Endel, oli kasvanud sõdurialiseks ja ta võeti ilusamale ning suuremale allveepaadile madruseks. Endel rõõmustas selle üle nii väga, et ärkas ja hüüdis: „Lähen!“

Isale-emale jäi see lühike, kuid kindel ütlus arusaamatuks. Endelil enesel oli kõik päevaselge! Ta jäi kärsitult ootama „sõduriaega“.

Taaralinna skautrahvas austas oma suurt sõpra.

Meeleolukas kontsertaktus kirjanik K. E. Söödi 75-aastase sünnipäeva puhul linna Tütarl. gümnaasiumis.

Aktusest osavõtjad. Peavanemst paremal jubialar.

Ühenduses Tartus toimuvate üleriigiliste skautjuhtide õppepäevadega korraldasid Emajõelinna skaudid-gaidid pühapäeval, 6. veebruaril linna Tütarlaste Gümnaasiumi ruumes piduliku kontsertaktuse, mis oli mõeldud tuntud luule-vanameistri ja skautide sõbra Karl Eduard Söödi kolmveerandsaja-aastase hällipäeva tähistamiseks. Teatavasti meie lgp. juubilaril see aukartustäratav arv vanuseaastaid täitus küll juba märksa varem ja seda kuldjuubelit Tartu seltskond märkis ka mõni aeg tagasi avaliku austusaktusega „Vane muises“, kuid meie skautlikud ringkonnad jäid sellest meelega tegevalt eemale, kuna liikus kindel kavatsus oma hallpäise lauluisa märkpäeva tähistamiseks skautide erikokkutulekuga. Skaudi-õppejuhtide kongressi ajal see ilus üritus saigi reaalse kuju, oma ulatuse

ja sisulise kvintessentsi poolest koguni kõiki ootusi ületades. Võib tähendada, et sellist südamlikkust, üksmeelset vaimustust ja ületulvavat meeleolu vaevalt Taaralinna skautlik pere on tundnud enam aastaid, (vähemalt kunagi mitte sellelaadilisel, ilma „jalakeerutuseta“ lõppenud üheskoos viibimistel).

Aktus algas pühapäeva õhtul kell 18.15 2. diviisi orkestri avamänguga, misajal vanahärra K. E. Sööt koos teiste kõrgemate külalistega juhiti läbi skautide, gaidide ja hundude ülesrivistatud spaleeride aktusesaali. Auvõoraste seas võis näha peavanem skm. N. Kannu, Tartu abilinnapea K. Luiki, kodutütarde ringkonnavanem pr. Rägots, helilooja A. Lätet, haridusmin. noorteosakonna sekretäri F. Rooset, professoreid Jaan Tõnnisoni ja K. Saralit j. t. Aktuse al-

Noortele sõpradele.

K. E. Söödi sõnavõtu tekst Eesti skaudijuhtide koosoleku puhul korraldatud aktusel 6. II. 1938.

Noorte keskel viibides meenub mulle väljendus, mis olen kuskilt lugenud või kuulnud: „Sa oled noor kui Jumala päev.“

Loodus oma igaveses vahelduses mu-retseb selle eest, et isade ja emade ri-dadest tõuseb elurõõmus, jõuline noor-sugu, võib täesti ütelda: „Sa oled noor kui Jumala päev. Elades sellises vahelduvas maailmakorras, tajume meie ka viimasena möödunud aega või aja-järku uue aja mõiste all, nimetame teda uueks ajaks. Ja meie nüüdispõlve ini-meste elujõu väljendus sobib ühiseks tunnustuseks:

Meie aeg ei ole mitte vana, mitte vä-sinud! Meil on lust elada ja lust või-delda nendega, kes meile naeratavat, rõõmsat elu ei taha lubada. Ilm on noor! Tema on tugeva päralt ja hea päralt ka; hea päralt rohkem kui iialgi enne; sest neid määratud hiigel-

töid, mis tuleb tulevikus toime saata, peab suurelt osalt südamega tehtama. Ja rõõmsa päralt on ilm; just see, kelle süda mures on nende pärast, kel-lega ta ilmas ühte rada käib ja kannat-ab, see tohib südame põhjast rõõmus olla, tohib lõbust lõbu tunda ja nalja üle naerda. Alatutel inimestel, kes seltskonnast hüljatud, pole mitte õigust pühaks rõõmuks. Ja targa päralt on ilm; targa päralt, kes teid leiab ja kelle pea teelahkmeil, mis tarkadest leuita-tud, ümber ei käi. Ja ta on vapra päralt, kes tõe ja õiguse nimel edasi sammub kõigest läbi. Edasi, ühes teistega! Kes maha jääb, langeb tee-ääres.

Ent ustavus oma rahvale, oma kodumaale olgu meie peamiseks tingi-museks — elus ja surmas.

K. E. Sööt.

guseks oli avar koolisaal publiku poolt viimse võimaluseni täiskiilutud, kusjuu-res murdosa moodustas siiski skautide-gaidide oma pere.

Avasõna ütles Tartu Skaudisõprade Ühingu esimees prof. Saral, märkides et kui meie skautide juhid üle riigi täna on pidanud tarvilikuks K. E. Söödi sünnipäeva mälestada, siis tunnistab see, et nende südamed on täis tõsist rõõmu, nähes endi keskel inimest, kes kogu oma eluaja on taotlenud skautlikke juhtmõtteid. Ta on teiste rõõmu leid-nud ja kõik oma elutöö määranud mit-te endale, vaid teistele (tormilised kiiduavaldused) — oma rahvale ja koguni tervele ühiskonnale. Järgnes hümn ja deklamatsioon „Tuule laul“ gaid Saare ettekandel. Seejärgi asus marulise aplausi saatel kõnetoolile prof. Jaan

Tõnisson, kes umbes kolmveerandtun-nilises kõnes puudutas lühidalt kõiki neid tegureid ja ajendeid, mis olid õhu-tajaks K. E. Söödile tema lüürilise ene-seväljendus kunsti poole pöördumisel. Tuletas meelde revolutsiooniaegu ja neile järgnenud vabadustuuli, mis pan-id uues suunas helisema K. E. Söödi luulekandle. Peale prof. J. Tõnissoni kõnet võttis sõna peavanem skm. N. Kann, kes tõi tervitusi 10.000 eesti skaudi ja peastaabi poolt, kinnitades K. E. Söödile rida rinda kõrgema skau-tide aumärgi — svastika lindiga. Tar-tu gaidide nimel õnnitles juubilarid gd. Männik, ulatades vanameistrile lille-kimbu. Järgnevalt andis prof. Saral juubilarile üle auaadressi, millega K. E. Sööt oli valitud Tartu Skaudisõprade Ühingu auliikmeks, kui järelkäijana ka-dunud prof. Eisenile.

Mõned mõtted vagadusest skautide töös.

(Kokkuvõte skm. H. Haameri referaadist sk.-juhtide koosolekul).

Tingimata taotleme mingisugusel viisil poiste töös vagu harrastusi. Selle vagaduse vahel pole õieti mingit vagaduse ja kristlikust kõlblusest tingitud vagaduse vahel pole õieti mingit suurt olulist vahet. Meie ei ole seda ainult nõnda nimetanud. On ju sõna „vagadus“ nooruse meelest hirmus, kuigi nad selle sügavamalt tähendust ehk päris õieti ei mõista. Seepärast on seda nimetust vältides meie taotlusi hakatud kutsuma skautlikuks moraaliks. Moraal on muidugi sõnana palju süütum. Selle nime-tuse all võiks ju küll serveerida seda, mida skaudi seaduste ja käskude all tahame oma poistele pakkuda. Ent moraaligagi on täbar lugu. Tunneme praegust aega, kus see lihtsalt surruks n a e r d a k s e. Moraali irvitades on nüüdisaja noorusel suu kõrvuni. Alles hiljuti jutustas üks õpilasi, et nad on inspektorilt noomida saanud alkoholi tarvitamise pärast õpilaste pidudel. Aga poisid on sellest manitsusest otse

vastupidised järeldused teinud. Miks? Seepärast, et see kallis moraalil apostel, nii meeleldi ise armastas viinaklaasiga oma tuju tõsta. Kasvatatajail ärgu olgu põhjust nurisemiseks seesuguseis olukorris. Meie noorus võrsub ju demokraatlikus vaimus ja siin ei üt- le midagi vana preestrite tarkus „quod licet Jovi, non licet bovi, s. o., mis on lubatud Jupiterile, pole lubatud härjale. Poisid ei taha lihtsalt olla härjad.

Ja nõnda seisame probleemi ees, k u i d a s sisendada seda vagadust, või skautlikku moraalil meie kätte usaldatud poistesse? Muidugi on see tarvilik, need on ju meie liikumises põhialu- seiks.

Kord olen oma poistele ütelnud, kui teie mind näete suitsetamas üht siga- retti, võite tohlata nagu korstnad. Näe- te mind viskamas viina, võite hommi- kust õhtuni olla paraja auru all. Selle meetodi vastu võib vaielda. Seda võib nimetada fanatismiks. Aga mina nime- tan seda eeskujuks ja veel enam e n e r

Eeskava teine pool oli pühendatud peamiselt muusikalistele ettekannetele ja lauludele. Sooja vastuvõtu osaliseks said eriti gaidide ja skautide segakoori ettekanded meriskaut Viktor Vankeri juhtimisel. K. E. Söödi ja A. Läte poolt skautidele pühendatud sümboolset laulu „Elada sinule“ tuli publiku tungival nõudel korrata.

Õpetaja Ed. Looga esitas kolm juu- bilari luuletust ja seejärgi asus kõnetoo- lile austatav ise, kelle lühidast sõnavõ- tust õhkus sellist nooruslikku aatekind- lust ja usku, et tahestahtmatult kippu- sid unustama, et kõneleja sinu ees on ligi neli korda nii vana kui sa ise. „Ustavus oma rahvale, oma kodumaale olgu meie peamiseks tingi- museks elus ja surmas,“ lõpetas vana-

meister patriootilise loosungiga. Hoog- sa lõppsõna ütles master Miku, tänades kõiki osavõtjaid ja lõpetades piduliku aktuse osavõtjate ühislauluga „Eesti- maa, mu isamaa.“

Eesti Skautide Maleva Peastaabile.

Mul on au Teile seega südamliliku tänu avaldada minu tegevuse tun- nustusks 6. veebruaril s. a. korral- datud aktuse ja ühtlasi aumärgi an- netuse eest. millega olete mind oota- matult üllatanud, aga ka kohusta- nud ennast jõudu mööda rakendada skautliku liikumise teenistusse.

Tartus, 14. II 38.

Kõige austusega

K. E. Sööt.

giliseks idealismiks. Kord ütles, nüüd juba igavikku kutsutud, prof. Tennmann: „Meil oleks tarvis ainult enam energilisi idealiste ja haritud rikkaid ja meie maa oleks päästetud.“

Ma ei taha iialgi olla mõne energilise idealisti eeskuju, aga minu poiste töös oli see kord mulle e e s m ä r g i k s. Ja nüüdki olen veendunud, et idealism, mis meis on saanud tõeliseks energiaks, suudab palju rohkem tagajärgi saavutada, kui sadatuhat õpetuse sõna meie tuisupeadele ja tulihingelistele noortele.

Nüüd tekib küsimus, kas see on üldse võimalik? Kui meie vastupidist oletame, siis poleks meie rühil mingit mõtet. Keegi meist ei võiks kujutleda päikesekiiri ilma päikeseta. Ainult kilplased olid kord teisiti targad. Me tunneme hästi nende õnnetut lugu, kuidas nad omale maja ehitasid, ent unustasid aknad sisse raiumata. Siis mõtlesid nad viga seega parandada, et hakkasid valgust suurte kahevakaste kastidega tuppa tassima. Ometi jäid nende kambrid endiselt pimedaks. Kas ei toimita ka meie kasvatajate poolt sagedasti nõnda. Selle asemele, et lasta idealismi päikest paista poiste südamesse, käsutakse kotimehed välja. Ent nõnda, nagu ei ole päikese valgust ilma päikeseta, nõnda pole ka moraali ilma moraali kandjata. Keegi peab seda enne tingimata kehastama ja siis võib ta seda alles õpetada. Ristiusu kõlblus on seepärast nii püha, et Kristus ise seda on algusest lõpuni kandnud, nõnda et tema kohta võis ütelda: „temas oli kõik käsk ja prohvetid kokkuvõetud.“

Mina vastan, see on võimalik. Olla skaut sõna tõsisel mõttes ja veel enam, olla skaut puht oma ideaalidega,

mida võib rakendada igapäev oma poistetöös.

Ainult ka k s a s j a on selleks vajalikud. Oma Lootuse lastele vastasin kord nende küsimusele kuidas saab elada vaba elu, järgmiselt: seks on vaja kahte asja: jumalakartust ja usklikkust. Mis see tähendab? Päril lihtsaid mõisteid. Meil on vaid tarvis aukartuses läheneda Jumalale ja teda näha juhtimas oma elu. Aga siis on meil ka tarvis ühendust otsida temaga ja lasta tal saada endi jõuallikaks.

Sedasama tahaksin soovitada ka skaudijuhtidele. Kui meie teame seda, et meie töö on p ü h a, siis peame ka seda teadma, et meie seks pühitsust vajame. Kui meie teame, et meie eesmärgid on kõrged, siis peame kõige pealt i s e nende kõrgusteni küündima. Me ei taha ju poistele midagi õpetada, mis meile endile oleks kättesaamatu ja võimatu. Ent ometi oleme mitmesuguste viletsate harjumustega. Seepärast kardan ma, et meil oleks tarvis ikka enam ja enam tähelepanu juhtida ü h e l e p ü h a l e j õ u a l l i k a l e, kust meie igapäevaseks rühiks võiksime väge võtta. See on J u m a l a a r m u. Üks tuhandeküünlane lamp võib küll väga ilus olla, aga ometi täiesti kasutu kui ta on vooluga ühendamata. Ka meil võivad olla kõige kaunimad ideaalid, aga nad jäävad tühiseiks ja tarbetuiks kui nad ei ole Jumala väes saanud seda p ü h i t s e t u d e n e r g i a t, mis nendele enne sihi ja suuna annab ja pealegi veel tuhandeid võimalusi neid rakendada. Aga kõigepealt j u l g u s t n e n d e g a v ä l j a t u l l a. Ja siis ütleme: meie ei tee enam oma tööd oma poiste keskel, vaid see on T e m a t ö ö, kes meile seks ka jõudu annab.

Skm. V. Suigusaar

V üleilmiline Jamboree Hollandis.

Reis mille sooritasime Kopenhaagenist Hamburgi on üks meelejäävaim. Kaardile pilku heites võime näha, et Kopenhaagenist Hamburgi on tõesti raske pääseda, sest nende kahe linna vahel on saari, merd ja mandrit. Tund raudteesõitu, pool tundi parvega, pool tundi rongiga ja veerand parvega, jällegi pool rongiga ja lõpuks laevaga Saksamaale. Saad vaevalt hinge tagasi tõmata, kui uus ümberistumine. Kõik sünnib pimedas ja udutavas viimas. Polnud imestada, kui muutusime pahu- rateks ja sallimatuks üksteise vastu. Ka uneta olek mõjus omajagu kaasa. Vahelduseks oli vast Saksa tolli- ja passirevisjon. Sakslased nähes, et meil oli kaasa rohkesti kodumaalt kaasa- võetud vorste ja suitsuliha, ei jõudnud nad oma imestust varjata ja „So viell“ kõlas tihti nende huultelt.

Hall, vihmane hommik võtab meid Saksa suuremas sadamalinnas vastu. Anname pakid käsipakkide hoiuruumi ja algame linna vaatlust.

Kodumaal oleme tihti kuulnud Saksamaast kõneldavat teatavate reservat- sioonidega, ning seepärast oli muidugi meie uudishimu suur, näha kõike oma silmaga.

Niipalju, kui selle ühe päevaga jõu- dis Hamburgi ja sakslast tundma õp- pida, võis jääda küllaldaselt rahule.

Sakslane ise? Vastutulelik, sõbralik ning puhas. Hamburg on puhas linn. Muidugi ei saa toonitada, et sakslased oleksid olnud meie suhtes eriti vastu- tulelikud, kuid „need teatud eelarva- mused“ millised meil on nende suhtes, ei lasknud loota sarnast kohtlemist kui meie seda nägime ja tundsume.

Hamburgi vaatlusvääresemaks kohaks on muidugi kuulus Hagenbecki looma- aed. See on tõeline Hagenbeck, aga mitte „Hagenbeck“ jutumärkides. On

ju küllalt meiegi kodumaa laatadel rin- gi rändamas mehi mõne ahvi ja karu- ga, nimetades end „Hagenbeckiks“.

Loomaaed on suures looduslikus par- gis, milline on ühtlasi ka botaanika- aiaks. Sinna on koondatud kõik Sak- samaal ja rohkel arvul lõunamail kas- vavaid puid ja põõsaid. Loomad asu- vad oma kodumaale vastavas ümbrus- konnas, mis on kunstlikult ehitatud. Näiteks kaljukitsed ronivad kaljudel, lõvid asuvad liivakõrve ääres asuvas kaljukoopas, pingviinid veeääres asu- vatel rannakividel jne.

Nägime seal kõiki loomi ja linde, mida Looja oma lõpmata suure fantaa- siaga on suutnud luua. Hobuse keha ja härjapeaga g n u u, inimesena nut- vad merelõvid, mustad jaanalinnud, tu- handes värvides papagoid, mesilaste suurused kolibrid. Lühidalt: nägime kõiki neid loomi ja linde, keda juba oleme harjunud nägema varases lapse- põlves — pildiraamatutest.

Suurepärase oli ka elevantide ja jää- karude esinemine. Nägime 6 tohtu- suurt ja üht elevanti „beebit“ tantsi- mas, püramiide tegemas ja võimlemas. Ka 10 lumivalget jääkaru esinesid pü- ramiitidega ja võimlemis- numbritega. Loomaaed on ühtlasi ka rahvapargiks, kõigi mõnusustega, kohvikutega, maius- tuskioskidega jne.

Parki ehivad suurepäraseid kujud di- nosaurustest ja brontosaurustest loomu- likus suuruses. Rohkesti on ka Idamai- seid ilustusi Hiina, Jaapani ja India templite, sildade ja kääbuspuie näol. Ka kääbusinimestel, lillipuutidel, on seal oma maja, müües maiustusi ja puu- vilja.

Hamburg on vabalinn ning omab n. n. „Vabasadama“. Soovides linnast sa- damasse minna, peab läbitegema kõik passi- ja tollirevisjonid. Samuti toimub

Tallinna Skautide Maleva Terrassammurite vanemskautide rühm.

see ka sadamast linna tulekul. Kümned-tuhanded hamburglased teevad läbi seda toimingut igal hommikul ja õhtul, minnes ja tulles sadamast töölt.

Üheks suuremaks vaatlusväärseks Hamburgis on Elbe jõe tunnel, 400 mtr. pikk, 20 mtr. jõe põhja all. Tunnel on praegusaja tehnika suursaavutus.

Hamburgi raekoda, Adolf Hitleri platsil, on ilusaim ja suureim samanimelisi hooneid maailmas. Meelestus üks suur tuba üleni kaetud puust nikerdatud tahvlitega, millised on valmistatud Hamburgi kooliõpilaste poolt. Raekoda sisaldab rohkesti maale, gobelääne ja muid kunstiväärtusi.

Mida ainult Hamburgis näha saab, on „lõbustuste linnaosa“ St. Paul. Sinna on koondatud kõik lõbustused nagu kinod, teatrid, tsirkused, vahakujude kabinetid, õllepoed jne. Linnas mujal ei ole ühtki lõbustust, kõik on St. Pauli koondatud. Videviku saabudes lõovad särava sajadtuhanded tu-

led ja suurte tulikirjadega on õhus üle tänavate sõnad „Grosse Freiheit“ — suur vabadus. — Selles linnaosas liiku- vad inimesed on pärit igast ilmakaar- rest, küll musti, kollaseid ja muid. Ja üle selle tulede ja inimeste vaatab, lähedalolevale mäele püstitatud, suure riigimehe, vürst Bismarcki kolossaalne ausammas, mõjuv oma suursugususes ja rahulikkuses.

Hamburgi jaam oli õhtul sõna tõsi- ses mõttes skautide poolt vallutatud. Kohtasime meie hõimuvelledega, soom- lastega, arvult 80, süürialastega, taan- lastega, portugallastega ning üht in- dulast nägime teiste hulgas liikumas. Kaks erirongi väljusid skautidega, kel- ledel kõigil sihiks, juba rohkem kui aas- ta maailma noori vallutanud sõna: J a m b o r e e — V o g e l e n z a n g — B l o o m e n t a l, kõigi paljapõlveliste, liilia märgi all võitlevate poiste unis- tuste linn.

(Järgneb.)

Teateid Malevaist.

Tallinna Malevast.

Suusatamisvõistlused korraldati 23. jaanuaril, millest maleva liikmed võtsid rohkemvõitlikult osa.

Kohtadele tulid:

A kl.

1. V. Hugen; 2. E. Multer (mõl. 12. r.);
3. A. Sauemägi (2. r.).

B kl.

1. H. Baumann; 2. V. Vaina; 3. R. Kurg (kõik 12. r.).

C kl.

1. H. Arendi (2. r.); 2. B. Laurinson (12. r.); 3. J. Feldman (15. r.).

Meeskonna sõit.

- 1) 20. rühmitus (Ü. E. N. Ü. T. O.) (Mussak, Liblik, Pertmann, Kreпка, Põdra, Arendi ja Jako).

- 2) 12. rühmitus. 3) 2. rühmitus. 4) 15. rühmitus.

Suusavõistluste üldvõitjate üksused:

1. 12. rühmitus „Terassammurid“ 94 p.
2. 20. „Ü. E. N. Ü. T. O.“ 48 p.
3. 15. „Kaljukotkad“ 41 p.
4. 2. „Välehirved“ 24 p.

*

Maleva töökavva on võetud igal kuul pühendada üks nädal eriküsimusele: nii detsembris „abistamine“, jaanuaris „puhuse ja tervishoid“, veebruaris „isamaalik ja palve“, märtsis „kokkuhoiu“, aprillis „looduskaitse“ jne.

*

Käesoleva aasta kevadel täitub rida üksikul 20. aastat tegutsemist. Oma 20. aastat tähtpäeva tähistavad 1., 2., 4. ja 6. rühmitus.

*

„Sõprade“ seltsi juhatus jaotas ametid. Ins. A. Geering, esimees, dir. J. Kõks, abiesimees, skm. V. Suigusaar, laekur, pr. Talver, sekretär, min. O. Kask, ametita juhatus liige.

K. P.

*

Skautmasterite Kogu sekretär skm. R. R o o s võttis osa Peastaabi esidajana Narva vene skautide vastuvõtu katsete komisjonide tööst.

*

Niipea kui valmis põhimääruse eeltööde tegemine, töötab Masterite kogu juhatus välja kava Skautmasterite suvepäeva korraldamiseks. Suvepäev leiab aset arvavasti eeloleval suvel Saaremaal.

„Kooa-Karudel“ tuleb juubel.

Aprillikuu keskpaiku pühitseme meie Tallinna 6. suguharu „Kooa-Karu“ hundid, skaudid ja vanemskaudid oma tegevuse 20. juubeli-aastat.

Selleks oleme praegu kibedasti ettevalmistustega ametis, kuna juubeli-aastapäeva kavatsime pühitseda väärikalt. Nimelt otsustasime endi suguharu juhtide nõukogus, selleks puhuks toime panna suurema aktus-pee, ühes ettekannetega kohalikus „Raudteelaste“ kodus. Samuti tahame aastapäevaks avaldada siin, „Eesti Skaudi“ veergudel endi tegevusest pikemaid kirjutusi, pilte ja kroonikat.

Vanemskaudid on kõvasti isegi ametis tantsukursustega, millised on neil erigrupina praegu käimas, selleks et endi pool suudaks meie poisid igalpool algatajaiks olla.

Meie suguharu on üks vanemaist üksust Tallinna malevas ja enamikus tuntakse meid „master Birk'i“ poiste nime all.

RÕNGALINNA POISTE UUDISEID.

Maleva vanem kinnitas ametisse uue maleva aukohtu koosseisus skautsõbrad, linnapea h-ra Sui t, politseikomissar Tiiling ja gümn. õpetaja h-ra Kra a v.

*

Pärast pikki otsimisretki ning peaaule mõjuvat kauplemist, saavutas maleva oma le kodu — 2 tuba pliidi ja mugavustega, olgugi, et hingehinna eest — Võru korterikriis on ju hirmsam kui kasarmu leidmine Pärnu aastakoosolekul. Maleva kodu on aga käes ning poisid on selle usinasti susstanud ning teinud mugavaks pesaks salkadele, kes oma koondustel kõvasti toetavad „sarviste-kassat“ 2-sendiliste „kurridega“, mis lähevad malevakodu üüri katteks. Staabipoiste poolt on toodud terve kari mänge malevakodusse ning turniir järgneb turniirile. Isegi sünnipäevi peetakse malevakodus — on nüüd ka pidulikum välimus, kuna lahked gaidvanemad töid meile soola-leivana kardinad. Küttega on ka häda, aga agarad üksuste vanemad rahaliste annetustega aitasid meid sellestki üle.

*

Endiselt tegutseb salgajuhtide kool ning kõikide salkadevaheline punktide võistlus muutub aina pinevamaks. Viimasel ajal korraldavad gaid- ja skautsalgad ühiseid teeõhtuid seltskondlikkude kommete õppimiseks ning need on meeleolukad koondumised. Enne pühi külastas meid ka skm. Michelson, kes kahjuks ainult juhtidega sai aega läbi rääkida aktuaalsemate päevasündmuste üle. Rõõmuga võeti vastu maleva liikmeks tunnustatud spordijõud — ühisgümnaasiumi võimlemisõpetaja h-ra E. Lukin.

Maleva tegevus areneb üha tõusvas suunas ja paari kuuga matame maha Pärnu aastakoosolekul esile toodud kaebused, kuna Võru skautmaleva muutub iga päevaga populaarsemaks noorteorganisatsiooniks Võrus.

UUDISEID NARVAST.

Vanaaasta lõpp ja uueaasta algus möödusid meil peamiselt malevale uute ruumide otsimise tähe all. Kuna vanu maleva ruume me enam kasutada ei saanud ning uusi ka esialgu „silmapiiril“ ei paistnud olevat, siis tuli elada paar kiud rohkem „kodutuna“. Aga ega see meid skautlikus tegevuses suurt takistada suutnud, koondusi pidasime koolijuhataja hr. skm. J. Välbe lahkel loal 2. algkooli ruumes, ning soojemate ilmadega väljaski. Puudus ainult niõelda „oma nurk“. Nüüd aga on see küsimus jällegi õnnelikult lahendatud, nimelt „okku-

peerisime“ endile Skaudisõprade Seltsi energilisel kaasabil uued ruumid vanas rootsiaegses majas, Rüütli tänaval nr. 11. Ruumid on kõigiti head ning praegu on suguharude vahelise võistlusena kibedasti käimas nende skautlik sisustamine.

*

7. jaanuaril korraldasime „Ilmarise“ ruumes jõulupuu. Esialgu paistis küll, et olime kuupäevaga natuke hiljaks jäänud, kuid õhtul oli saalis rahvast rohkesti ning valitses päris ehtne jõulumeeleolu. Suurt osa mängis sealjuures muidugi jõuluvana oma kingituskotiga. Muu hulgas anti sellel õhtul üle ka Skaudisõprade Seltsi poolt väljapandud auhinnad skautsalgavõistluste võitjale.

*

Kuna meil siin lumeolud õige head olid, siis korraldasime 23. jaanuaril suguharude vahelise teatesuusatamise võistluse. Võistlus toimus 2 klassis. 1. klassis, 5×1½ km, tuli võitjaks „Kalevi“ sgh. ring, 2. klassis, 4×3 km, osutus kiiremaks „Kalevi“ sgh. meeskond.

*

30. jaanuaril oli malevas salgajuhtide kursuse avamine. Kursus, millest on kohustatud osa võtma kõik salgajuhid, toimub üleriiklike õppekavade järele. Kursuse avamisest võttis osa ka skm. R. Roos, kes Peastaabi esindajana oli sõitnud Narva eksamineerima endiseid vene nooremskautmasterid. Eksami, mis toimus samal päeval, andsid 6 vene n.-skautmasterit.

H.**NELI AASTAT PAADREMAA SKAUTLUST.**

30. detsembril 1937. a. vaatasid Paadremaa skaudid tagasi oma neljaastasele tegevusele.

On korraldatud pidusid, aktusi, laagreid, kursusi ja võistlusi. Antakse välja käsikirjalist ajakirja ja võetakse pidevalt osa S. K. N., E. N. P. Risti tegevusest ja muist seltskondlikest üritustist.

Kolmekümmeliikmelist skautide-hundude peret juhivad rühmavanemana kohalik koolijuhataja Paul Ajango ja juhina II. jsk. August Martinson.

Julgelt astub Paadremaa skautlik noorus oma viiendale tegevusaastale vastu, teades, et tulevik on noorte päralt!

„Mustluikede tegevuskava 1938. a.

Paadremaa skaudid pidasid oma peakoosolekut 30. jaanuaril s. a. Rühmajuhiks valiti tagasi senine juht II jsk. Aug. Martinson ja abijuhiks III jsk. Alfred Koppel. Spordivanemaks valiti hr. Sergei Päri.

Rebase Rein.

TARTU PÕHJAKOTKASTE TEGEVUS- RADELT...

Aastate jooksul on Tartu skautmaleva perekonnaks ja tegevustisedamaks allüksuseks paisunud 4. „Põhja Kotka“ suguharu, keda juhib vana skautveteraan nskm. Sam Eber koos abijuhi nskm. Volly Kikasega. Olles Tartu vanemskautluse hälliks, on suguharu selgrooks ka Roverite Klubi, mida momendil juhib I jsk. Roby Muru. Vanemskautide tegevusele on intensiivselt kaasa löönud ka kogu rühmituse juhtkond, alustades väepealiku „Onu Samiga“ ja lõpetades hundude karjahundi „Kimiga“. Hiljuti võeti niisuguses löögivõimsas koosseisus ette ka pikem suusamatk Vorbuse mägedesse, kuhu saab Taaralinnast oma kümnekond penikoormat. Päev läbi siis seigeldi „mägestikus“ ja sooritati närvekõditavaid suusahüppeid, kuna õhtul peatuti ühes varem kokkuräägitud talus (master Vollyl olid lähemad suhted) ja sooritati pisut „kõrvalhüppeid...“ Keskööks kobiti lähedalasuvaa jaamas rongile ja tossutati mõnusat reisujuhtu puhudes ja päevaseid sündmusi läbiarutades tagasi Taaralinna. Tegevusraamatusse läks see pealkirja all: „Rõõm ühest ilusast päevast“.

Talisportlikest üritustest tuleb veel märkida seda, et on korraldatud kahel korral väljasõite soomekelkudel ja, et rühma liikmed, vennad Endersid ja hundip. H. Kriips võitsid esikohti SKN Tartu ringkonna poolt korraldatud tõukekelgu esivõistlustel, tuues skautmaleva kokkuvõttes esimeseks Tartu „Kalevi“ ees. Kõik skaudid osavõtjad kuulusid meie rühma, kuna teised rühmitused polnud üldse esindatud. Ka teistel aladel on „Põhja Kotka“ suguharu ikka olnud maleva tugevamaks spordikantsiks, hoides juba mitmendat aastat oma käes maleva parima spordirühma rändkarikat. Tuntumaist sportlasist kuulub meie ridadesse maleva spordijuht pikamaajooksja R. Lulla (10.000 m, Eestis teine läinud hooajal), poksijad J. Hennoch ja A. Sappello, raskejõustiklased E. Noor, R. Muru, Säägi j. t.

Kõige lähemas tegevuskavas on suguharu 18. aastapäeva pidulik pühitsemine. Sel puhul korraldatakse kaitsemalevas päeval suurem aktus, kus toimub ka algajate töötuseandmine ja õhtul temas skautliku eeskavaga aastapäeva-pidu. Esk. Volly Veideman ja propagandapealik esk. Viktor Kapp on kavalise osa viimistlemisega ja sellele viimase lihvi andmisega praegu kibedasti ametis. Uusustena on kavas esimese skautliku „ooperi“ lavastus ja jalakeerutuse alal — „üllatusvals“... Millised need on, seda näete meie peol pühapäeval, 27. veebruaril!

Vico.

TEATEID VÄLISMAALT.

Käesoleva aasta suvel on lubanud Eesti Skautidele külla tulla Rahvusvahelise Skautide Büroo direktor H. Martin ja Gillwell Pargi juht J. S. Wilson.

Samuti on veel külaliski-skaute oodata juuli- ja augustikuul Ungarist, Rootsist, Norrast ja mujaltki.

Soome Partiopegade Liit teatab, et Soome skautjuhtide Gillwell kursus leiab käesoleval aastal aset tõenäoliselt 25. juunist kuni 3. juulini s. a., Vierumäel. Eesti skautjuhid on südamest teretunud. Teoreetiline Gillwell kursus teostub käesoleval talvel. Järgmine kursus algab käesoleva aasta septembris.

Palutakse aegsasti nõutada juhtnõore ja kursustest osavõtuks registreeruda.

3. skautide rahvusvaheline Ski-võistlus peeti Austrias. Mariazellis, 12.—15. veebruarini s. a. Osa võtta võisid skaudid üle 16. aasta vanad.

Öökorteri maks: Noortekodudes 50 g., Hotellides 6—10 sh. ühes söögiga. Ainult söök 4 × päevas S. 3,20.

Rahvusvaheline Hundujuhtide konverents on Londonis, Gillwell pargis 11.—16. juulini s. a. Osavõtu maks £ 2.15 ühes söögiga. Elatakse telkides.

Ülesandmisi võetakse vastu kuni 1. märtsini 1938. a.

Austraalia 150. sünnipäeva puhul korraldatakse Austraalia skautide poolt Jamboree Sydney's 29. dets. 1938. a. — 9. jaan. 1939. a.

Osavõtu maks £ 10/— maksta deposiiti kuni 1. VIII s. a. ja lõpumaks (teine osa) £ 1/10/— tasuda 30. IX 1938. a.

Rootsi skautide nõukogu palub 35 Eesti skauti osa võtta nende „Tullgarn Camp'ist“ 29. VII—8. VIII 1938. a.

Osavõtu maks 20. rootsi krooni ühes ülespidamisega.

Teateid osavõtu kohta võetakse vastu kuni 15. VI 1938. a.

Tullgarnis asub Rootsi kuninga suvepalee (Stokholmist 65 km lõuna poole).

Läti skautide Jamboree peetakse Lieupe's 22. VII—1. VIII 1938. a.

Osavõtumaks £ 1:4:0, ühes söögi 3 ekskursiooniga.

Leedu skautide Jamboree on Aukstoji Panemunes 8.—18. VII 1938. a.

SKAUTLIK SPIRAALÜLESANNE.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
34	35	36	37	38	39	40	41	42	11
33	60	61	62	63	64	65	66	43	12
32	59	78	79	80	81	82	67	44	13
31	58	77	88	89	90	83	68	45	14
30	57	76	87	86	85	84	69	46	15
29	56	75	74	73	72	71	70	47	16
28	55	54	53	52	51	50	49	48	17
27	26	25	24	23	22	21	20	19	18

- 1—8 noorteliikumine
 3—4 olgu igal skaudil püha
 6—15 skaudi meeleolu
 12—14 laagris on suur
 14—22 skaut on... (seadus)
 20—25 skautmärkide valmistaja
 24—28 maleva juhatus
 25—29 tulevane aastakoosolekulinn (—a)
 28—32 Järva maleva keskus
 29—31 Pärnu gaidmaleva juht
 30—33 igal iseseisvalt mõtleval skaudil
 31—36 Rakvere skautjuhi eesnimi
 34—37 Tallinna maleva juhi hüüdnimi
 37—39 Suurlaagri pupupoodnik
 36—39 katse (puudub algtäht)
 39—44 suuremaid skautüksusi
 40—43 Tallinna sk. juht, kes käis V Jamboreel
 43—48 mees, kes tahtis aastakoosolekul häält tõsta (eesnimi)
 46—51 pudel, mis kasulik matkal
 49—54 linn, kus skaute ei sallita
 52—60 skautide väärtus
 57—59 jook, mida saab õhtuti laagris
 60—65 energiline L.-Eesti skautvanem — kolonell
 62—64 tegelane Hanseni „Sinisest Tähest matkaloodes“
 64—68 alev, kus on parimad skautjuhid
 65—69 maa, kus tegutses BP.
 65—71 rahvas, kelle kombad olid toodud skautlusse
 70—74 Emadepäeval eeskujulikuks saanud Narva skautjuht
 73—76 aktiivne kooli ja NK tegelane
 74—78 vald, kus asus Doberani suurlaager
 77—81 Rakvere skautjuht I juhtide laagrist
 79—83 poisi nimi
 82—89 kõrgendik Lõuna-Eestis.
 83—85 Petseri n.-skautmaster
 88—90 paistab öösi.

Lahendajaile auhinnad.

Õietilahendajate vahel loositakse toimetuse poolt välja pr. Jetta Allik-Andeevi vastilmunud skautlikku elu kujutavad raamatud „Alati valmis“ I ja II ning 5 skaudi 1938. a. taskukalender-käsiraamatut.

Lahendused ühes lahendaja nime ja aadressiga saata toimetusele hiljemalt 20. märtsiks s. a.

Võitjate nimed avaldatakse „Eesti Skaut“ nr. 3.

*

LENNUKID.

Mänguvahendid. Mänguks on vaja valmistada puuraam, mille kõrgus on 30 cm ja laius 35—40 cm. Ülemisele põikpuule kinnitatakse ühtlase vahedega neli puust lennuki mudelit. Raami alla asetatakse vineerist lauake mitmesuguste sisselõigetega.

Mängu käik. Mängija viib lennuki oma poole ja lennutab seda nii, et see läbiks avause ilma seda riivamata. Algul lennutatakse lennukit läbi suuremate avauste, siis järkjärgult läbi väiksemate. Seda mängu võib mängida ükski kui ka hulgakesi. Selleks hinnatakse iga väljalõige teatud arvu punktidega, näiteks: esimene väljalõige 5, teine 10, kolmas 15, neljas 20 punkti jne. Mängijad lennutavad senikaua lennukit läbi avause, kuni see riivamata läbib avause, siis läheb järg teisele. Võidab see, kes enim saavutab mängu algul kindlaks määratud punktide arvu.

VÕIDUAJAMINE.

Mänguvahendid. Mänguks on vaja silte vineerplaat või puulaud, mõõtudega 60×11 cm, mis ümbritsetud 3—4 cm kõrguse äärega. Sellesse madalasse kastikesse kinnitatakse või liimitakse kolm õhukest liistu ühesuguste (2 cm) vahedega. Liistude kõrgus on 3 cm ja need lõpevad üht otsapidi vastu kasti piiravat äärt (lõppjoont), kuna teisest otsast jääb umbes 8 cm puudu (lähetejoon) ja väli võiduaJamiseks on valmis. Et võiduaJamist raskendada, tõstetakse väljaku lõppu kõrgemale, kinnitades selle alla puuliist. Vineerist või aluast lõigatakse neli ühesugust hobust ja asetatakse need 3 cm pakustele ja 6 cm pikkustele ja nii laiadele siledatele alustele, et need vabalt võivad sildkudes liikuda. Peale selle on vaja 2—4 50—60 cm pikkust ümmargust keppi ja nii suur metallkuulike, mis vabalt võib liikuda käikudes ja mäng võib alata. Mängijad asetavad hobused lähetejoonele, nii et hobuse aluse ja käigu äär ühtuvad. Siis lüüakse keppiga kuuli, nii et see hobuse edasi tõukab. Võidab see, kelle hobune lõppjoonele jõuab esimesena.

Gaidide nurk.

Tallinna gaidid uues kodus.

18 pikka aastat on Tallinna gaidide suuremaks unistuseks olnud omada maleva kodu, ruumid, mille kohta uhkusega saaks öelda — need on meie! Lugematuid kordi selle aja jooksul on istunud koos, joonistatud plaane ning arvestatud mida ja kust ruumide sisustuseks peaks muretsema. Ent ikka jälle purunesid petlikud lootused, ikka uuesti tuli katkestada koondused kõige põnevamail kohtadel, külmetada kivipõrandaga esikutes ning õige tihti kokkutulnud gaide kohe koju saata — oli ju nii palju neid, kellele Punane Rist ruumi pidi andma. Lootsime siiski kõik paremale tulevikule ning töötasime naerunäol edasi: keegi väljaspool seisja ei aimanud kui raskeks see meile, juhtidele läks. Kui siis viimaks detsembri

keskel saime ametliku teate, et meile antakse ruumid Vene tn. 26 — siis ei julgenud me uskuda nii suurt õnne, kartes, et haihtub seegi. Ta ei haihtunud. Vaevalt jõudnud oma kolikoor-maga uutesse ruumidesse, kui seisime päris kindlasti oma kodus, mille ruumid veel tühjad ja külmad — pääsis vallale ehtne metslaste kisa, nüüd alles suutsime uskuda, et aastaid kaasas kantud unistus oli täitunud. Palavlikult asuti oma kodu sisustamisele — küüriti ja poleeriti, õmmeldi ja tikiti, taoti naelu seinale ning riputati kardinaid akende ette.

Maleva kodu õnnistamise aktus peeti pühapäeval, 30. jaan. Uus kodu on kõigiti avar, mugav ja meeldiv, luues sõbraliku meeleolu veel tagajärjeka-

Gaidide uue kodu avamisel.

maks gaidlikuks tööks. Selle kõige eest on Tallinna gaidid tänulikud E. N. P. Ristile, kes lahkesti võimaldas gaididele kasutada neid ruume.

Aktuse vaimuliku osa pidas Tall. gaidide maleva pastor Paul Kuusik, kõneledes soojast skaudisüdamest sõbralikult kodu tähtsusest ja tarvidusest.

Humoorika ülevaate maleva aastaid kestnud koduülesisest andis mlv. sek. E. Kukk, kusjuures avaldas lootusi, et vahest hulga aastate pärast võivad gaidid astuda üle ainult nendele kuuluva maja läve.

Aktust kaunistasid deklamatsioonid ja laulud gaididel.

Tervitusi gaididele nende tähtpäeval tõi pr. J. Steinmann Naisliidult, kutsudes oma hästi haarava ja sütitava kõnega esile vaimustusaplauusi noortelt. Igaüks meist omab neli kodu: vanematekogu, organisatsiooni, isamaa ja kogu maailma. Need kodud peavad olema mugavad, varustatud südamesoojusega ja armastusega. Igal noorel on kaasas

läbi elu sammumiseks valgustav lamp, milleks on teadmised ja naistel veel väike kohver armsusega ja hellusega. Kõneleja väitis, et ühiskond peaks suurimat tähelepanu pöörama noortele, looma neile soodsaid tingimusi töötamiseks, et noored ei kordaks enam neid vigu, mida on teinud vanemad.

Gaidide maleva peastaabi sekretär gdr. Sigrid Elken tuletas meele mõnusaid tunde Tallinna gaidide seas ja kinkis malevale ülemaailmliku gaidilipu.

Noorseppade poolt tõi parimaid soove hra A. Lellep, kinkides gaididele pildi hra Riigihoidjast, keda kõneleja seadis eeskujulikumaks töötajaks ja kodu hindajaks.

Tervitusi tõi veel Skautide Sõprade Seltsi esimees hra Geering, sk. mlv. juht skm. Tõnuri, sk. emaderingi esinaine pr. Geering, pealeselle veel hulga sõpru ja häid kaaslasi.

Peale meeldivat aktust tutvuti gaidide uue koduga ja vesteldi teelauas.

Gaidid E. Karik

Üle suure lombi.

Ühel ilusal õhtutunnil, keset suurimat vestlushoogu, pöördus üks sõpradest minu poole ja nagu muuseas ütles: „Kas sõidame ka Niagara koskedele?“ Ja muidugi! Olla Ameerikas ja Niagarale pääseda, see oli minu arust liiga ilus. Õde ja teised sõbrad tegid plaani valmis ja nii otsustasime sõita. Õhtul ei saanud und, ikka vaevas see mõte: „Aga kui see oli vaid nali!“ Järgmisel õhtupoolikul tuli meie sõber oma autoga meile järele ja peatselt läks sõit neljakesi jälle uuele ilule vastu. Autos oli mul alati aukoht, istusin ees, aitasin teel silmitseda teede hoiatusmärke ja uurida teekaarti, et ei eksiks. Teel kohtasime palju sõidukeid, iga sekund tuli valvel olla! Meie sõidukiirus sirgeil teel oli vahel 60 kuni 100 kilomeetrit tunnis. Meie sõber juhtis suure rahuga ja kindlal käel oma sõidukit viis päeva — sest nii kaua kestis me sõit Niagarale ja tagasi.

Esimene peatus oli Ottawa. Ottawa on

Kanada pealinn, mis asetseb Ottawa jõe ääres. Peatusime seal ühe õhtupooliku ja külastasime Kanada parlamenti, ülikooli, raudteejaama, suurt loodusteadlikku muuseumi, puu- ja tuletikutööstust.

Õõbimiseks sõitsime linnast välja — „Turistide camp'i“. Turistide õõmajad on päris mugavad oma sisseseade ja puhtuse poolest. Kõik teeäred on nendega tihedasti asustatud. Turistide „campid“ on väga levinunud Kanadas. Meie pöördusime peateest kõrvale, tegime käänakuid paremale, pahemale ja pika sõidu järgi jõudsime Kanada metsik-looduslikku parki, n. n. Algonquin Park. Pargi suurus on 250 × 400 miili. See on loduskaitse all ja seal leidub igasuguseid metsikuid loomi, läbisõites kohtasime mitmeid ja mitmeid iseäralikke metselanikke, kes uudishimust tulid teele ja hiljem jälle metsa tagasi jooksid. Sõit oli äärmiselt tujuküllane, täis huvitavaid seiklusi ja elamusi. Jõudsime Torontosse.

Toronto on üks kenamaid, suurimaid, pühataimaid linnu Kanadas. Torontost peatusime üks päev, tutvusime linna vaatamisväärsustega ja külastasime ka üht eesti prouat.

Õhtust söime „Shakespearei hand“i hotellis. Seal olid ruumid Shakespearei aegselt sisustatud ja teenijad sellekohaselt rõivastatud.

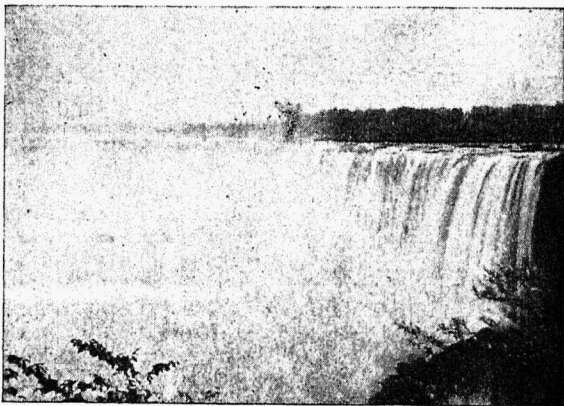
Erlilise põnevusega jätkasime oma reisu järgmisel hommikul, kuna liikusime ikka lähemale Niagara koskedele. Autoliikumine oli tihe. Inimesi valgus siia igast kaarest, inimesi igas vanuses ja seisuses. Juba kaugelt oli kuulda salapärasest koskede kohisemist, ja korraga olimegi oma eesmärgil, Niagaral. Jõgi moodustab siin Kanada ja Ühendriikide piiri. Kaldal on suur park ja ilumets, mille keskel „kurikuulus“ hotell, kus miljonärid veedavad mesinädalaid. Rahvast liigub siia igast Ameerika ja muu maailma iilmakaarest. Autosid näeb siin kaugemaist Ameerika nirkadestki. Kõik pildistasid, aparaate oli kui kärbsed sooja ilmaga. Suurest vaimustusest unustasin vaid mina oma aparaadi lahtitegemast. Peagi jõuame kõige kõrgema veekukumisekohta maailmas. Hiigelveemassid lähenevad ähvardavalt, hoiatavalt salapäraselt langusele ja siis kukuvad vahutades hiigelmetsikuga sügavikku, kohisedes ja lauldes. Igasugu helisid oli kuulda, olgu vaid kõrv, kes neid suudaks eraldada. See võimsus haarab sind nii, et unustad ümbruse, inimesed, oma kaine mõistuse ja elad vaid tundeilmas. Kukkumismarus osa vett lendab uduna õhku. Piiskade langus sünnitab ümbruses lakkamatu peenikese vihmajärgu, mis muudab lähema ümbruse niiskeks. Mürin kose juures on nii tugev, et vaevalt oma kaaslaste sõnu kuuled. Kosk on kilomeetri laiune hobuserauakujuline kõverik, ja teda nimetataksegi „hobuseraua koseks“. Vesi langeb 160 jala kõrguselt. Alla sügavikku on ehitatud tugev laudadest tee üle kaljude õige kose lähedale. Inimesed, kes sinna tahavad pääseda, riietuvad eriti selleks määratud gummiriietesse. Julgemad sooritavad teekonna lõpuni, arad tulevad poole tee pealt tagasi. Mina sopritasin gaidlikult. Olime veetnud Niagaral päev, lühikene näis olevat see aeg. Imelikkude tunnetega, sügava muljega ja nukralt lahkusime siit, et sõita tagasi Montreali. Niagara ilu, vägevust ei oska ega saagi kirjeldada, vaid seda peab igaüks ise läbi elama.

Tagasisõidul sõitsime peateed mööda, läbistasime linnakesi, külasid, aleveid. käänakute, ristteede suured märgid hoi-

tavate pealkirjadega ja tuledega kaugelt silma paistsid.

Järgmisel päeval peale ilusat Niagara sõitu külastasin gaidide laagrit. Laagriplats asus Montrealist võrdlemisi kaugel. Laagri asupaik oli järve ääres, mägede vahel, väga ilusas, kuid metsikus kohas. Laagriplatsil oil ilus moodne ujumisbassein hüppetorniga. Järve ääres oli laagri staap — maja —, kus asus ka laagri köök, büroo ja külaliste vastuvõturuumid. Gaidid elasid telkides, mis üksteisest kaunis Kõikjal puhtus, jõukus, hoolsus. Teed olid väga mugavad, sõit kiire, kuna sildade, kaugel. Laagri päevakord oli umbes sarnane meie omaga, vahe oli selles, et nende laagrid on puhkelaagrid ja laagrites tehtakse rohkesti praktilisi töid.

Jõudis aeg kätte, mil pidin lahkuma Kanadast, et edasi sõita maailma suurlinna — New-Yorki. Ei suutnud hoida pisaraid, kui bussijaamas õega raputasime kätt jumalagajätuks. Mina sõitsin koju poole, tema aga pidi jääma võõrsile. Kuid rõõmus jälle nägemislootus oli meile mõlemile lohutuseks. Sõitsin bussiga terve päeva ja õhtul jõudsin New-Yorki. Süda oli täis hirmu, et mine tea, kas oli see õige koht, kus maha tulin. Kohtasin kohe venda, ta tuli mulle vastu. Vahetasime esimesed küsimused ja sõit algas venna kodu poole. Hinges mässasid imelikud salapärased tunded! Lapsepõli, kodumaa, nooruselamus, mälestusi ja palju sellesarnast liikus hinges. Jutt arenes alles pikapeale ja nii veetsime terve esimese öö. Päevad lendasid haruldase kiirusega, sageli isegi ööd, kuni hakkasid kerkima lahkumise õudsed varjud. Mis oli 10 päeva niisuguseis oludes ja tunnetes?!

VALJAANDJA: EESTI SKAUTIDE MALEVA PEASTAAP. Vastutavtoimetaja N. KANN. Toimetaja L. KÄRSEN. Toimetuse liikmed: R. TÕNURI, V. SUIGUSAAR, R. ROOS. R. KÄRNER, gdr. E. KARIK ja ngdr. N. BLÖSKO. Talituse juht: L. JÄGEL.

Üksiknumbri hind 20 senti. Aastakäik kr. 1.50. Ilmub aastas 10 numbrit. Toimetuse ja talituse aadress: Tallinn, Vene tn. 26.

Vara lahkunud skaut-sõpra

Arnold Kuldkepp'i

25. XI 12. — 7. II 38.

Mälestavad

Tallinna Skautide Maleva Vanem
ja skaudid.

*Kõik gaidid ja
skaudid üle Eesti!*

Tarvitavad:

kodudes, koosviibimistel, koldeõhtuil jne.

„Esto“ maitsevaid kvaliteet-saadusi

„Esto“

vorste,

sülte,

rulaade,

pasteete,

j. n. e.

„Esto“ puu-, aiavilja ja lihakonserve.

„Esto“

võileibu,

pirukaid,

saiu ja

leibu.

„Esto“ saadused on müügil igal pool.

Ühing „EESTI LIHAEKSPORT“

TALLINNA EKSPORTTAPAMAJA

Tartu mnt. 101, tel. 478-54, pk. 33

Tallinn.